

мамъ, какво да ѝ дамъ? — сърдѣше се още Еню.

— Значи, сиромашия. Сиромашия до шия, а? Тѣй да се каже...

Серафимъ малко работѣше, бавно пипаше, но не обичаше да стои празенъ. Предъ кжщата на Еня, която бѣше наблизю, бѣха стоварени кой знай кога ꙗкамъни и, както бѣха насваляни, тѣй си стояха разхвърляни. Серафимъ ги прибра на едно мѣсто и ги нареди. Следъ туй ходи за вода. Следъ туй — полѣ предъ кафенето и премете.

Вечеръта Серафимъ остана на гости на Еня, но отказа да спи въ кафенето. Той застана точно по срѣдата на мегданя предъ кафенето и тамъ взе да си приготвя легло.

— Че ела баремъ тука подъ стрѣхата, бе българино! — рече му Еню. — Дай си гърба на стената, легни на пейката, ако искашъ.

— Не, тукъ ми е по-добре мене.

— Ще ти духа.

— Нека ми духа. Да ми духа сега, че като умра нѣма да ми духа, нѣма да ми вѣй...

Той гледаше Еня и се усмихваше съ насълзенитѣ си очи. „Страхъ го е да го не обератъ“, — помисли си Еню, като забеляза, че Серафимъ се попипва по пазвата. Той го остави да прави каквото си ще, затвори кафенето и си отиде вжщи.

На другия день той се забави и късно доде